

KAPITEL 1

Budbringeren *af Pernille L. Stenby*

MA S S E L

I det bakkede landskab, hvor enkelte krogede træer og de mosbegroede klippefremspring ikke var nok til at stoppe vinden, hviskede Massel en bøn til sine guder.

At følge dem var en famlen i blinde. I sidste ende ville han opnå deres overblik, forstå det hele og forhåbentligt atter mærke den fygende sne og kulden, der føltes som en fjern drøm.

For nu var guderne stille.

Solen bagte i hans nakke.

Med en grimasse løsne Massel snørerne på sin ærmeløse kofte. En sveddråbe løb ned ad hans overarm, standset af stofstykket, han havde bundet om den. På huden under det plettede stof tittede et kantet mønster i sort blæk frem.

Massel gned tatoveringen. Selv berøringen vækkede kun svage minder om frosne hårspidser og trygheden i skindjakkens dyb. Lugten af garvesyre. Den bløde pels, der ikke kradsede ligesom det vævede hør.

Kofte var særligt glad for at klistre sig til hans arrede ryg og ruskede i nogle helt andre minder. Et gammelt ekko af skrig og råb. Desperate stemmer, der fik halsen til at snøre sig sammen.

Han skubbede det fra sig, mens han for hvert skridt kom nærmere kongsgårdens område.

„Do'mazé.“ Ordet var en hvissen på Massels læber.

Hans urolige puls blev en brusen for ørerne.

„Det er en dårlig vane,“ bemærkede en bredskuldret kvinde, idet hun med nogle raske skridt passerede ham. „At bede til dem.“

„Der er ingen, der hører det her,“ mumlede han og satte farten op for at indhente hende.

„Ah, man ved aldrig.“ Han kunne høre smilet i hendes stemme. Lokker af hendes lange, opsatte hår havde løsrevet sig. De bugtede sig i vinden med deres eget røde liv, som selv ikke de dyre metalsmykker kunne tæmme. „Herude tager folk det desuden ikke lige så pænt som min familie.“

Jo, tak, det var han udmærket klar over.

Massel rettede stift blikket mod sine fødder.

Hun var en underlig sydlænding. Jorime.

Sammen med hende fik han lov til at være andet end en hovedløs tjener; andet end et eksotisk kæledyr. End et omvandrende kuriosum, som de gamle købmandsfruer ikke kunne holde fingrene fra. Jorime havde aldrig lagt en hånd på ham. Hverken på den ene eller den anden måde.

I stedet havde hun spurgt ham, om alt han kunne huske fra dengang, han levede i en verden, hvid af sne.

Hvis han havde vidst, at det ville blive misbrugt på den her måde, havde han holdt sin kæft.

Ubesværet sprang Jorime op ad klippefremspringene, upåvirket af heden, der gjorde hans gane ubehageligt tør.

Øksen dunkede let mod hendes hofte. Den blev holdt på plads af bæltet om den lyse selekjole. Over skulderen hang en kappe.

Kappe.

At hun kunne holde det ud.

„De kalder varmen for Mastøjs time,“ sagde hun henkastet.

I modlyset stod hun som en mørk silhuet. Hendes smykker glinsede.

Det trak nedad i Massels mundvig. Han havde kun huller tilbage i ørerne og næsefløjene, og han anede ikke, hvor hans egne smykker var endt. De var vel for længst smeltet om. Længe før han endte hos Jorime.

„Mastøjs time,“ gentog hun.

„Hvad ... taler du om?“ spurgte han uden at kunne skjule irritationen i tonelejet og viftede en nærgående myg væk.

„Varmen,“ svarede hun. „Det er varmen, der generer dig, er det ikke? Du ser ...“ Hun tav for en stund. „... presset ud.“

Massels ravfarvede øjne var fastlåste på hende, mens musklerne arbejdede i hans kæber.

„Jeres guder er mere aktive end vores.“ Da hun skiftede emne, hævede hun stemmen og rakte ham en hånd. „Jeg kan ikke bare forvente, at mine dukker op, selv når jeg ofrer til dem. Så skulle det da lige være Mastøj, fordi kællingen vil trække mig ned i dybet!“

Jorime lo fornøjet.

„Måske skulle du koncentrere dig mere om den her ...“ Massel tøvede. „Den her vanvittige opgave.“ Han greb hende om håndleddet og kom op ad klipperne med hendes hjælp. „Mine guder dukker ikke bare op, fordi jeg ...“

Han tog nogle usikre skridt frem, inden han genfandt balancen.

Smerten var en knitren på den tatoverede hud. I næste øjeblik borede den sig ind i knoglemarven og fik musklerne i hans arm til at spænde krampagtigt.

Massel begravede en hånd i sit fltrede, korte hår og hev efter vejret.

Han behøvede ikke at se på sin indbundne arm. Han vidste, at gudemærket lyste. Ligesom han vidste, at der på Jorimes solbrune, fregnede ansigt havde bredt sig et forventningsfuldt smil.

„Du ved ikke, hvad det er, du leger med,“ fik han frem.

„Fordi det her provokerer dem?“ spurgte Jorime ligegyldigt og viftede hånden mod den nærmeste sammenfaldne stald. „Det er ikke dine guders land, der er blevet vanhelliget. Når det her får dem til at reagere, er det af medfølelse.“

Massel skar ansigt.

’Medfølelse’.

Han fulgte hende langsomt ind mellem de sodsværtede mure fra det, der engang havde været bygninger.

„Faktisk kommer det bag på mig, at de først reagerer nu.“ Jorime fugtede læberne. „De forladte gårde var de da flintrende ligeglade med.“

Vanvittig.

Hun var komplet vanvittig.

Hvorfor var hun ikke bange? Eller skjulte hun det bag endnu en af sine facader?

‘Jorime, lad os nu bare gå tilbage’. Det var de ord, han burde sige til hende, men hele vejen hertil havde hans protester ikke ændret på hendes målrettethed. Han kunne forsøge at vride armen om på hende og tvinge hende væk herfra. Selv hvis han lykkedes – hvilket han tvivlede på, når kvinden var et hoved højere end ham og bred som en smedekarl – så var det en grænse, han ikke brød sig om at overtræde.

Jorime var anderledes, ja, men hvis han lagde hånden på hende, ville hun så stadig holde ham fra pisken?

„Hvem ved,“ fortsatte Jorime samtalen og så efter nogle sorte fugle, der med flaksende vingeslag krydsede himmelen. „Måske bor guderne i samme rige. Måske er vi slet ikke så forskellige igen, og så slipper du ikke engang for mig i døden.“

„En forfærdelig tanke,“ sagde Massel tørt.

Hun kluklo. Det var en behagelig latter. Oprigtig.

Massel sukkede.

Mellem de overgroede omgivelser var resterne af stalde, udhuse og værksteder blevet en lige så integreret del af landskabet som klipperne og en enkelt, gammel eg. De forkullede vægge stod i en farveløs kontrast til lyngens lilla blomster.

Hvad han ikke ville gøre for at slippe for solen og skoldningerne, der fulgte. Sin venstre arm kunne han da i hvert fald ofre. Den var både utatoveret og ubrugelig.

Massel fortsatte ind i skyggen af en mur. Lyngen knasede under hans fødder, og han trak koften over hovedet. Sådan som stoffet kradsede mod huden i hans nakke, var han allerede skoldet.

Bevægelsen løsede stofstykket om den lysende tatovering.

„Du bliver kun mere brændt, hvis du går halvnøgen rundt.“ Jorime sendte ham et enkelt blik, der ikke rummede den fjerneste snert af det begær, han havde lært at hade.

Med et stift smil til hende kylede han koften ned i lyngen.

„Meget voksent,“ sagde hun.

„Hvor regner du med, at vi skal lede?“ Massel lænede sig mod den kølige mur. „Efter din ‘ven’.“

Jorime stoppede op med et eftertænksomt udtryk.

Fornemmelsen af jar, livets ånder, var en sitren i luften. Kun død kunne tiltrække så mange af dem. De var en overgang fra liv til død – og fra død til liv. Deres eksistenser gjorde grænsen mellem de dødeliges og udødeliges rige tynd og skrøbelig.

På et sted som det her skulle der ikke meget til for at åbne op for det, som Jorime kaldte for Mastøjs Dyb, men som Massel vidste, var vejen til Det Tredje Rige.

Gåsehuden rejste sig på hans arme. Han indåndede den syrlige lugt af sin egen sved og prøvede at fugte sit tørre svælg.

Imens Jorime passerede den forvoksede eg, så Massel den første jar glide forbi. Som en ensom stjerne med et netværk af lysende tråde blev den båret af vinden. Den forsvandt gennem døråbningen til en stald, hvor ...

Massel tog et hårdt greb om den lysende tatovering på sin overarm. Han rankede sig for at få et bedre udsyn til skeletresterne ved den nedbrændte staldmur. Det lignede delene af en fugl, men det lille kranie havde øgletænder.

Massels hjerte slog hurtigere. Hans øjne ville ikke fokusere på de kridhvvide skeletdele, der flød sammen med omgivelserne. Hans tatovering dunkede.

„Jorime.“ Hendes navn var kun en hvisken på hans læber.

Alt i ham skreg på at vende rundt og tage ruten tilbage til den forladte landsby.

„Forbandede skidt.“ Jorime spyttede mod skeletresterne.

„Vi kan stadig nå væk herfra.“ Massel talte hurtigt. „Det er ikke os, de er efter. De aner ikke, hvem du er.“

Jorime fnøs og vadede videre ind mellem ruinerne.

„Vent,“ kaldte han skingert og indhentede hende, mens det overnaturlige lys fra hans overarm blev kraftigere. „Jorime, jeg mener det.“

„Er det ikke dig, der siger, at det der ...“ Hun pegede på hans arm. „... er et tegn fra dine guder? Et tegn på, at du er på rette vej i deres færd?“ Hun hævede stemmen og slog ud med armene. „Det her er dine guders vilje!“

„At de vil have *mig* i nærheden af klippefolket, er ikke det samme som, at du skal dø for det!“ udbrød han.

„Kan du i det mindste være taknemmelig for, at jeg får dig tæt på dem?“ svarede hun.

„Men du er her ikke på grund af mine guder!“ Massel pressede læberne sammen, før han fortsatte i et forsøg på at holde stemmen i ro: „Du er her på grund af dig selv. Dig. På grund af din egen vanvittige plan om at stjæle en *kultmager*. En kultmager! Det her ...“

En gren knækkede på den anden side af muren til højre for dem. Massel stivnede. Jorime sænkede øjenbrynene, mens nervøsiteten tegnede sig om hendes mund.

„Hvad var det?“ hviskede hun. „Kan dine åndemagerøjne se noget?“

„Du kan ikke se noget?“ hviskede han tilbage.

Hun var trods alt højere end ham. Hun burde kunne se derind fra, hvor hun stod.

Jorime rystede langsomt på hovedet og gjorde tegn til, at han skulle tjekke efter.

Med en dårlig smag i munden vovede Massel sig tættere på. Han kantede sig uden om muren og stoppede lige så snart, han kunne se vildnisset mellem de afsvedne støttestolper.

Derinde græssede en stor, trebenet skikkelse.

Mens en tung følelse bredte sig i Massels brystkasse, skilte han læberne. Manen lå som filtrede, stive klumper på det magre dyr. Øjnene var afgrunde til et evigt dyb.

„Hest,“ mumlede han gennem mundvigen.

Igennem øjenkrogen så han Jorime lægge hånden over økseskæftet og bakke væk.

„Støjhest?“ hviskede hun.

Massel nikkede svagt og rynkede brynene.

„Ved Mastøjs ånde,“ sagde hun knap hørligt.

Om så hele området var blevet brændt ned, havde det ikke skabt støjheste. Jar, måske, men det her ... det her kunne kun være resultatet af de lokales handlinger. Hvem ellers ville jordbinde dyr?

„Hvor har de gravet den ned?“ Massel gik forsigtigt forbi de afsvedne stolper og fulgte Jorime væk fra hesten. „Der kan være flere, så hold dig på stien.“

„Det må være inde i kongsgården,“ svarede Jorime blegt. „Undgår de stier? Er stierne hellige?“

„Nej, men jeg kan se stien, så hvis du følger den, kan jeg advare dig, inden du vader hovedkulds ind i én.“

„Ih, tak!“ hviskede hun sarkastisk og rettede smykkerne i sit hår med hektiske bevægelser.

„Forhåbentligt skal vi ikke ind i selve kongsgården.“ Massel kneb øjnene let sammen, da de forlod skyggen og trådte ud i det nådesløse sollys. „Hvordan finder vi ...“ Hans blik flakkede. „... hende? Er kultmageren en kvinde?“

Jorime nikkede distræt. Da han fulgte hendes blik, fik han øje på kongsgården.

Selv uden taget, i sin ramponerede tilstand, mærkede Massel ærefrygten. Det måtte have været et massivt byggeri. Ikke bare stort, men enormt. Større end noget, han hidtil havde set.

Nu var der ikke meget tilbage.

Jar flød fredeligt mellem resterne, der vidnede om en tid, før døden indtog området.

Et stik af sorg satte sig i hans brystkasse.

Det var mennesker, der lignede Jorime, som havde fået ham væk fra alt, han kendte. De havde pisket hans ryg til blods, når han sagde fra. Råbt på et fremmed sprog indtil han lærte ordene, der hjalp ham med at undgå straffene. Brudt hans forbindelse til guderne. Afvæbnet ham. Fortalt ham, at han var en genstand. Deres eksotiske underholdning.

Men det her, det som folket fra klipperne havde gjort ved menneskene, der levede her. Det var ...

Vanhelligende.

Forkert.

Det ...

Massel trak vejret ind gennem næsen, mens bitterheden kvalte sorg og medynk.

De fortjente det, gjorde de ikke?

Sydlændingene, der forpestede alt, de rørte ved.

„Jeg var derinde,“ hviskede Jorime. Hendes kappe blafrede let. „Da jeg var tolv, før min familie rejste væk herfra.“

I vinden blev den svage lugt af død trukket med fra kongsgården. Det kunne meget vel være flere hundrede kilo hest i forrådnelse.

„Det var den værste dag i mit liv,“ sagde hun på en måde, som fik Massel til at bide tænderne sammen og beslutte sig for, at kongsgården var bedst vanhelliget og nedbrændt.

Jorime fortsatte dog ikke mod ruinerne af det enorme byggeri. Hun gik hen til der, hvor stien bugtede sig mod højre. Med ærmet over underansigtet gjorde hun tegn til noget, Massel endnu ikke kunne se.

Massel passerede den kølige skygge fra et klippefremspring. Da han nåede hende, fik han øje på en smal, spidstaget bygning. Ikke kun på grund af arkitekturen skilte den sig ud, men den var også – ulig alt andet – intakt.

Et kulthus.

For hendes guder.

„Hun må være derinde,“ hviskede Jorime i en tone, der rummede både sorg og afmagt.

„Hvornår ... så du hende sidst?“ spurgte Massel tøvende.

„Da hun blev gudevalgt.“ Jorime fremtvang et mat smil. „Hun ... er en sær type. Men hun var ...“

Alle tanker blev slået ud af hans hoved, da et smertejag sendte ham i knæ. Massel bed et skrig i sig. Det susede for hans ører, og alt, han så, var hvidt.

Et sted i det fjerne hørte han Jorime kalde på sig.

Kvalmen var overvældende.

Men velkendt.

Da han atter kunne se klart, stod en nøgen, hoftehøj skikkelse foran ham og blokerede for udsynet til Jorime og kulthuset. Dens krop var benet og androgyn med et ansigt som en lille drengs, så hårløst at selv øjenbrynene manglede.

„Massel?“ Jorimes stemme trængte endelig ind i hans hoved. „Er det ... er den dukket op?“

Massel sank uden at tage blikket fra barneskikkelsen.

De mælkede øjne stirrede på ham, som kunne de æde ham. Hvor han dog hadede det blik.

„Hvad ... hvad siger dit gudedyr?“ Jorime gjorde mine til at nærme sig, men Massel tvang en arm op og stoppede hende.

På sit syngende modersmål sagde han: „Hvad vil du med det her sted?“

Jorime rynkede panden. Uroen lå som en skygge over hendes ansigt. Hun kunne enkelte ord på hans sprog, men slet ikke nok til at sammensætte eller forstå en sætning.

Mens barneskikkelsen sank ned på alle fire og kravlede af sted mod gudehuset, rejste Massel sig skridt for skridt.

Når hans budbringer dukkede op, *var* det her sted en del af hans guders plan og ikke bare Jorimes vanvittige idé om at stjæle en kultmager, inden folket fra klipperne tog livet af dem alle.

„Massel? Sagde den noget?“ Jorimes stemme havde fået en hæshed.

Massel rystede på hovedet og prøvede at synke kvalmen.

„Den reagerede på kulthuset, gjorde den ikke?“ Jorime slog sin kappe til side og satte kursen mod kulthusets røde stolper. „Vil dine guder også redde hende?“

„Jorime, vent.“ Massel fulgte i hælene på hende. „Vent, jeg ved ikke, hvad den vil endnu.“

„Men det er da tydeligt!“ svarede hun ophidset. „Den fører dig til kulthuset, gør den ikke, eller tager jeg fejl? Hvorfor så du mod det?“

Stanken af råd blev ført med vinden. Ganske rigtigt fra kongsgården.

„Så lyt dog til mig!“ udbrød Massel, der nær snublede på den ujævne grund. Bandende løb han op på siden af hende. „Jeg ved ikke, hvad den vil med jeres gudehus, og slet ikke hvad den vil med din veninde, hvis den da er på vej derhen på grund af hende!“

Forude undersøgte hans budbringer symbolerne, skåret ind i træet omkring kulthusets dør. De afskrækkede den ikke. Rummede ingen magt. I stedet gav barneskikkelsen en pibende lyd fra sig, som tiggede den efter at blive lukket ind.

Hvorfor?

Hvad havde den tænkt sig at gøre?

„Jeg ...“ begyndte Massel, men han anede ikke, hvordan han skulle forklare hende, hvad der kunne ske. Jorimes blik var fastlåst på gudehuset. Hendes mund var en beslutsom streg.

„Lad være med at lukke den derind,“ sagde han hektisk. „Bare ... bare indtil jeg forstår, hvad der foregår.“

„Vi har ikke tid til at vente!“

„Vi *skal* vente!“ råbte han, så hun for første gang endelig sænkede farten.

Da hun stoppede op, hamrede hans hjerte mod ribbenene. Jorimes blik flakkede mellem hans øjne.

„Du har aldrig oplevet dem, har du?“ spurgte hun. „Folket fra klipperne? De kommer med deres reptilfugle på deres metaldækkede heste. Dræber alle, der ikke bøjer sig for dem. De er ikke engang mennesker. De er halvmennesker. Dyr. De er ikke andet end dyr.“

Fra døren kaldte budbringeren igen. En lang, klagende lyd. Dens fingre skrabede mod træoverfladen, så gåsehuden rejste sig på Massels solskoldede hud.

„Jeg kan ikke lade hende dø,“ hviskede Jorime.

„Jeg vil heller ikke have, at du lader hende dø,“ svarede Massel lige så lavmælt. „Det er ikke det, jeg beder dig om.“

Jorime bakkede mod døren. Bag hende flyttede budbringeren sig fra døren for at gøre plads.

Det dunkede fra Massels tatovering.

Han ... han kunne styre den. Kunne han ikke? Han skulle kunne styre den.

Højt over dem flængede en skarp lyd luften. Mod den blå himmel så Massel det, der frøs hans blod til is. En fugl. Eller noget, som mindede om.

„Pis.“ Frygten i Jorimes stemme gjorde det svært for Massel at samle tankerne.

Hun vendte rundt, trak den tunge dør op og fortsatte ind i kulthuset. Efter hende kravlede barneskikkelsen.

„Athma?“ kaldte Jorime.

„Vent!“ Massel satte efter dem og greb døren, inden den gled i. Han tumlede ind i den tørre luft.

Jorime var stoppet få skridt inde i rummet oplyst af tællelysene. De groede på støttebjælkerne som svampe, lag på lag af klumpet, bleg tælle. Det varme lys blandede sig med strålerne af gudelyset fra hans tatovering, som stoffet ikke dækkede ordentligt til.

Fummelfingret prøvede Massel at rette forbindingen. Han endte med at presse hånden stramt over tatoveringen.

Pulsen hamrede i hans ører.

Den bleghudede barneskikkelse kravlede ud af skyggerne til venstre for dem, mens den vejrede i den tilrøgede luft.

„Stop,“ sagde Massel på sit modersmål. „Kom til mig.“

Barneskikkelsen drejede ansigtet mod ham og betragtede ham med øjne, der fik det til at løbe ham koldt ned ad ryggen. Den nærmede sig ikke, som han havde beordret. I stedet undersøgte den tællen, der lå som storknede klatter i halmen på gulvet.

„Athma?“ gentog Jorime højere.

Lyden af uregelmæssige, slæbende skridt fik Massel til at vriste opmærksomheden fra sin budbringer. I den dunkle belysning mellem træstatuerne af deres guder nærmede en mager silhuet sig.

Hendes ansigt var hvidt af kridtmaling, optegnet med mørkerøde linjer. Håret var sat højt, pyntet med smykker i velsignet metal, dekoreret med hjortetak, der stak ud som gevirer. Hendes krop var svøbt i et hvidt klæde, men det hang på hende.

Hun var udsultet.

Og halt. I den dårlige belysning kunne Massel kun se omridset af hendes deformede højre ben, men han var ikke i tvivl om, at hun var krøbling.

Hvordan skulle de få en krøbling væk herfra? Hvad havde Jorime tænkt sig at gøre? Bære hende?

Da hans budbringer gjorde mine til at bevæge sig, hvæsedes han: „Bliv.“

Heldigvis. *Heldigvis*, tøvede den.

„Athma,“ sagde Jorime stakåndet. „Det er ... det er mig. Jorime. Jeg er kommet for at hente dig.“

„Hente?“ svarede kultmageren med en mærkeligt blød og rolig stemme. I skæret af tællelysene rummede hendes lyse øjne en styrke, der tog vejret fra Massel. „Hvad får dig til at tro, at jeg skal ‘hentes’? Og hvorhen?“

Bag hende haltede en trebenet hest ud fra mørket.

Endnu en støjhest.

„Vi har fået selskab,“ hviskede Massel til Jorime. „Støjhest.“

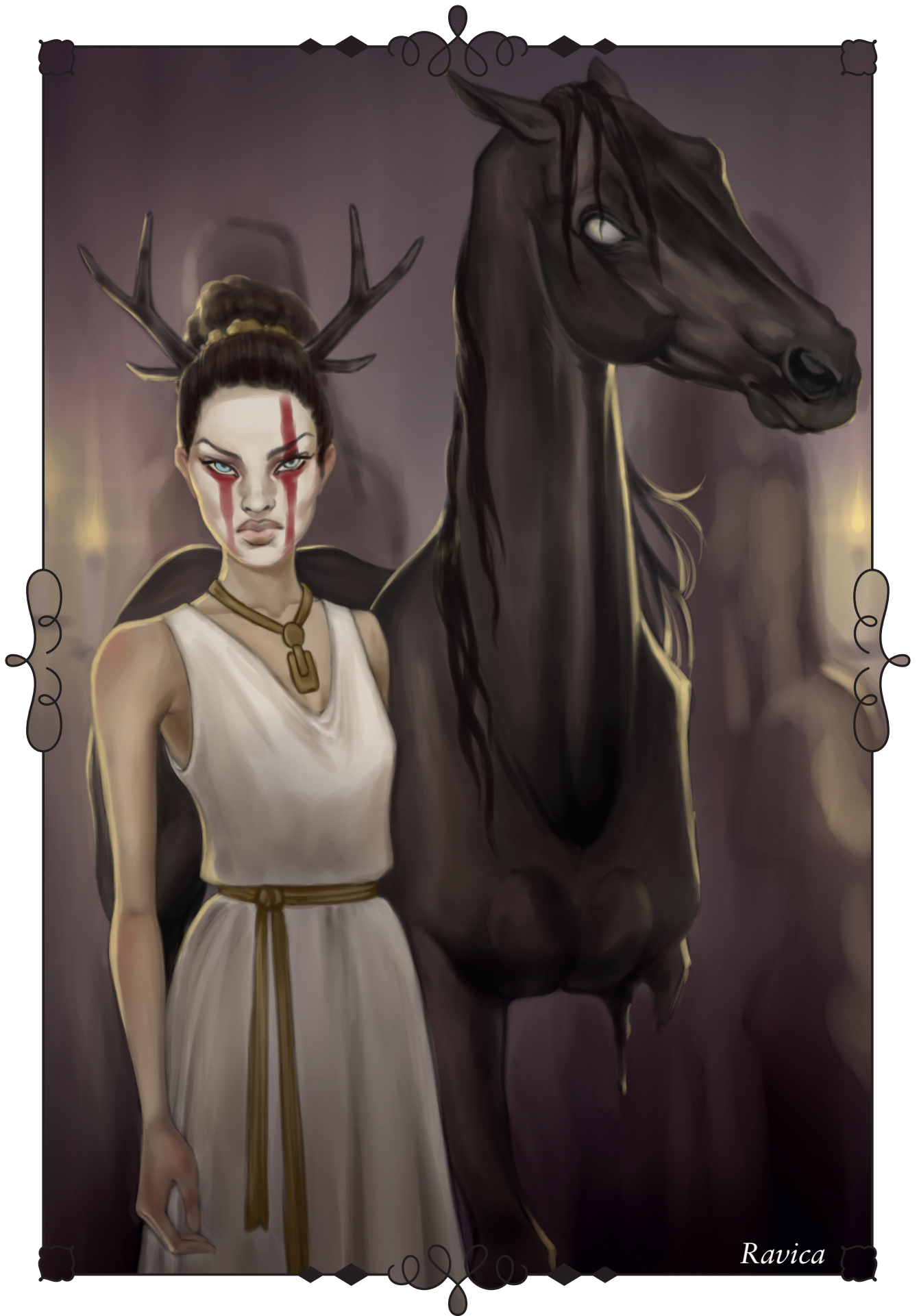
Jorime så på ham, som om hun ikke rigtigt forstod, at dyret kunne have noget at gøre med kultmageren. For Massel blev det mere og mere indlysende, at kvinden var kilden til dem.

„Hvad laver du med en ligæder, Jorime?“ Kultmageren formede ’ligæder’ på en ubehageligt sensuel måde, der gav Massel kvalme.

Da Jorime tøvede, nikkede hun mod Massel og skottede til hans barneskikkelse.

Fordi hun så den? Han kneb øjnene let sammen. Var hun i stand til at se den?

„Ved du overhovedet, hvad han er?“ spurgte kultmageren. „Hvad han har gjort ved et barn?“

Ravica

„Hvad *jeg* har gjort?“ Massel spyttede ordene ud og strammede grebet om sin overarm. „Det er ikke mig, der binder sjælene fra væsner, som aldrig fik et valg, er det vel?“ Han skottede til den sorte hest, som slog med hovedet og haltede op på hendes side. „Der er intet helligt ved de her ... ugudelige gerninger.“

Kultmageren fnøs og lavede en gestus mod barneskikkelsen. Da den satte kursen mod hende, råbte han: „Stop!“

Det gibbede i Jorime. Budbringeren stivnede på stedet og peb klagende.

„S-stop,“ stammede Massel. Smerten knugede musklerne i hans arm sammen, og barneskikkelsen kæmpede sig et skridt tættere på kultmageren. „Lad være. Du vil ikke ... du vil ikke have den tættere på. Jeg ved ikke, hvad den vil med dig.“

„Lad den komme.“ Kultmageren lagde vægten på det deforme ben. Smykkerne i hendes hår raslede. „Lad mig give den fred.“

„Jeg tvivler på, at det er fred, den søger,“ sagde Massel sammenbidt.

„Vi har ikke tid til det her!“ udbrød Jorime. „Athma, tro mig, ’ligæderne fra kulden’ er ikke andet end ammestuehistorier.“

„Det siger du kun, fordi du ikke ser, hvad jeg ser!“ tordnede Athma.

„Jeg har boet sammen med ham!“ Jorimes stemme blev grødet af vrede. „Han er ikke andet end en forvokset knægt, som ikke engang kan kappe hovedet af en høne! Men *du* ... du skal væk herfra.“

Udefra flængede et af reptilfuglens skrig luften.

„Jorime,“ hviskede Massel anspændt.

„Athma, du kommer med os.“ Jorime trådte frem mod hende. „Om jeg så skal tvinge dig.“